

rum Brunechildis, quæ vixit ætate Gregorii Magni PP. A quaginta paulo plus minus annis posterior, ac proinde ad annum Christi 590; Magnus vero sive Senior Theodosius cui Panegyricum Romæ dixit Latinus Pacatus Drepanius, ad annum Christi 390 et quod excurrit, imperaverit, videtur plane hic noster Drepanius Florus poeta, Latino Pacato Drepanio, ducentis quin-

Conticuit citharæ quondam vox optima nostras,
Et lyra dulcimodos pressit amica sonos.

Quid præterea scripserit, non possum affirmare.

DREPANII FLORI

PSALMI ET HYMNI.

PSALMUS XXII.

Me pater omnipotens clementi jure gubernat,
Non mihi dira fames, non ulla nocebit egestas.
Adsunt graminei colles et pascua læta,
Adsunt et liquidi fontes et flumina larga.
His ego nutritus, his semper abunde refectus,
Justitiæ rectos contendam carpere calles,
Quos mihi dux mentis secreto lumine pandit,
Ipsius ut nomen celebretur laude perenni.
Illum ego corde sequens, lethi mortisque tenebras,
Intrepido calcabo pede, mala nulla timebo :
Meme quippe tuæ pie rex correptio virgæ,
Me baculus, pater alme, tuus firmatque regitque.
Tu mihi delicias, tu mensam epulasque parasti.
Qui satur invictas adipiscar pectore vires,
Adversasque acies pulchro certamine vincam,
Ut mihi post validos pugnæ victricis agones.
Lactitiæ largo caput aspergatur olivo,
Lucifluusque calix pleno me proluat haustu,
Servatusque tua cunctis pietate diebus,
Sidereum Christi increar conscendere templum,
Sub quo perpetuis vivam feliciter annis.

PSALMUS XXVI.

Lux mihi pura Deus, Deus est mihi vivida virtus :
Nec tenebras igitur, nec mortis jura verebor.
Hoc tutore mea et munitur denique vita,
Ne me dira loco possit formido movere ;
Sed spernam cunctos robustis viribus hostes,
Qui properant nostras malis absumere carnes.
Ecce meum tanto pulsant qui turbine pectus,
Robore contrito tristi periere ruina :
Sive ergo castris sedeant, seu prælia tentent,
Ponam corde metum, spem tota mente resumam.
Unum est quod cæli Dominum intenseque poposci,
Quodque ardens nimio voti fervore requiram,
Ut maneam cunctis Christi sub mœnibus annis,
Ipsius et sancto semper succensus amore,
Scæpius æterni visam sacra limina templi.
Hic me namque feris cum cingeret undique bellis,
Sub proprio abscondit thalamo, velisque sacratis
Obtectum, grata nimium confovit in umbra.
Hic me prævalida saxi sublimis in arce
Constituit, sævosque super pius extulit hostes,
Quo subjecta meus temnat certamina vertex.
Ibo igitur sacri veneranda per atria templi,
Ac munus laudum Christi devotus ad aram

Persolvam, gaudensque melos et carmina dicam :
B O Deus, ætherei censor mitissime regni,
Pande salutiferas mœstis clamoribus aures,
Quosque gemens fundo miseratus respice flexus.
Te mea vult facies, te mens, te corda precantur,
Conspectum faciemque tuam, Pater alme, requiro.
Neve pios oculos, sanctum neu subtrahe vultum,
Neu famulum Dominus bello incumbente relinque :
Esto mihi clemens potius, fidesque patronus,
Nec me contemptum truculentis desere monstis.
Ne me quippe feri quondam liquere parentes :
At bonus hic Dominus dulci pietate refovit.
Pande mihi rectum perplexa per avia callem,
Legis et eximiam tribuas fulgere lucernam,
Ne ferro accinctos incurram nescius hostes :
Sed duce te gradiar inimica per agmina tutus ;
C Nam me falsiloqui cinxerunt undique testes :
Nil tamen insontem mendacia vana nocebunt,
Sed mendax proprium portabit lingua reatum.
Ast ego confido Domini quod gaudia larga
Vitali in patria lætus sine fine videbo.
Exspecta Dominum constanti corde benignum ;
Semper et adversis conflige viriliter armis,
Nam bona perpetui patiens feret inclitya regni.

PSALMUS XXVII.

Ad te polorum conditor
Clamore supplex intimo,
Votum precemque dirigo :
Aurem benignus commoda.

Nam si tuis oraculis
Indigna gesto pectora,
His exsto jam simillimus.
Imo vorantur qui lacu.

Audi precantis anxia,
Pater suprefne, murmura,
Dum templa cæli ad ardua
Elata tollo brachia.

Ne me scelestis obsecro
Et criminosis cœtibus
Mixtum trahas ad infima
Pœnæ voracis tartara.

Qui lingua et ore subdolo
Pacem loquuntur proximo :
Dirum sed altis contegunt
Bellum feri præcordiis.

His ergo, judex optime,

Parem repende gratiam ;
Tormenta versutis vafra,
Infer malignis callida.

Manus iniquis actibus,
Vitamque fraudi deditam
Condigna plectat ultio,
Fraus fraude, vita concidat.

Domus dolosis illita
Fucis perenne corruat :
Quæ facta mens nescit Dei,
Densis tenebris horreat.

Grates polorum principi,
Qui vota servi supplicis
Vocemque clemens flebilium
Tanto beavit munere.

Hic dimicantem protegit,
Juvat, tuetur, erigit :
Hujus favente numine,
Claros triumphos consequor.

Tunc dura post discrimina,
Caro dolore libera
Florebit, et decus novum
Pulchræ salutis induet.

Huic ergo prompto spiritu
Mei decoris principi
Laudes sacro debitas
Dulces et hymnos concinam.

Hic namque virtus inclyta
Plebis beatæ præmia ;
Hic ipse Christo proflua
Servat salutis gaudia.

Salva, Creator optime,
Plebem redemptam sanguine,
Tuæque dita præmiis
Hæreditatis gloriæ.

Hanc cum potenti dextera
Semper gubernata et proteget,
Extolle summis hanc bonis,
Ævi perennis sæculis.

HYMNUM ANANIÆ, AZARIÆ ET MISAEL,
SANCTORUM TRIUM FUERORUM.

Omne quod æternus per verbum condidit auctor,
Auctoris nomen celebret, laudesque resultat,
Exsultetque suum per sæcula cuncta parentem.
Angelicæ vestro turmæ benedicite regi,
Ingenitumque simul resonet vox celsa polorum :
Hunc modulentur aquæ, quas sustinet arduus æther,
Hunc omnis sancto virtus decantet amore,
Hunc sol argenti psallat splendore coruscus,
Hunc gelido fulgens collaudet lumine luna,
Hunc pariter totus stellarum concinat ignis.
Te pluvia exundans, te ros lenissimus edat,
Discordesque auræ concordii voce resultent :
Artificem proprium pulcherrima flamma loquatur,
Et rapidus Domini nomen simul æstus anhelet.
Hoc glacialis hiems, hoc torrida personet æstas.
Roscida temperies, et tempora cana pruinis,
Horrendumque gelu, et magni vis frigoris ignis,
Et glacies crustis, vertens immanibus undas,

A Atque nives denso vallantes vellere terras,
Auctori per sæcla Deo sua carmina dicant.
Hunc nox somniferis involvens cuncta tenebris,
Atque dies varios distinguens luce colores,
Mortalesque animos torrentia fulgura laudent,
Et nubes largo ditantes ubere terras.

Te sator immensas tellus fundata per undas,
Te quoque sublimi gaudentes vertice montes,
Et colles humili spectantes sidera collo,
Aerisque sonent jucundo murmure silvæ,
Atque omnis celebret fetus telluris opimæ
Tum fontes gelido moderantes caumata potu,
Et maria horrendo quatientia littora fluctu,
Flumineusque canat lapsus clamore sonoro.

Te ceti immanes, et quidquid reptat in undis ;

B Te volucrum dulcis laudet concentus in agris.
Te pecorum mitis grex inclyte personet, et te.
Vis etiam resonet rabidarum torva ferarum.
Hunc hominum omne genus pollens ratione potenti
Innumeris recinat linguis, hunc ipsa resultat
Israelitarum nimium plebs cara Tonanti.
Vosque sacerdotes, quos nobile germen Aaron
Edidit, et sacro Levitæ sanguine creti,
Quos proprii templi voluit Deus esse ministros,
Perpetuas supero laudes persolvite Regi.

Spiritus hunc animæque ciant per sæcla piorum,
Et sancti atque humiles pura pietate frequentent.
Hunc Anania sacer summo sustollat honore,
Azariasque simul reverendo prædicet ore,
Et Misael pulchro sanctus collaudet amore,

C Qui se de medio fornacis turbine tutos
Eruit, et venti rorantis flamine fovit,
Cum rapidis cincti canerent hæc carmina flammis,
Vimque suam oblitus sanctos non læderet ignis.
Res mira, et nullis abolenda in sæcula sæclis,
Non caro, non vestis, non verticis ipse capillus
Ardorem sensit piceum flammæve vaporem :
Quin læti atque alacres, ipso poscente tyranno,
Egressi in laudes veri domuere profana
Ora Dei, quo psallenti mirantia vultu,
Horrore ingenti trenuerunt barbara corda.

Hunc et nos igitur summum sanctumque paren-

tem,

Cum nato imniensi statuit qui culmina cæli :
Cumque sacro flatu, virtutum auctore potentum,
Laudibus assiduis digno exsultemus honore.
D Te, Domine, æternus cælorum prædicat axis,
Te laudat cæli sacrosancto exercitus ore,
Glorificatque iagens cunctarum machina rerum,
Extollit, metuit, clamat, benedicit, adorat.

HYMNUM AD MICHAËLEM ARCHANGELUM.

Clarent angelici sublimia festa diei,
Allatura piæ dona beata animæ,
Hunc etenim Michael, aule cœlestis alumnus,
Conspicuo nobis consecrat ore diem,
Dignatus Petri Paulique invisere sedem,
Imperiumque fovens inclyta Roma tuum,
Qui proceres inter pia mœnia luce coruscus,
Egregio vultu splenduit orbe novo :
Cum Deus expulsis lucem deprimeret umbris,

Conderet et stabilem nocte ruente diem.
 Hic vati eximio, placidi Jordanis ad undam
 Se castris Domini prodidit esse duces,
 Cum sacro in campo stricto consisteret ense,
 Subrueretque piis impia septa tubis,
 Dejiciens septem victrici fulmine gentes,
 Sacratisque Deo mystica regna ferens :
 Hunc Gabriel solum auxilium sibi ferre fatetur,
 Ad pia cœlestis castra tuenda Dei,
 Admissas referens Danielis in atria cœli,
 Quas sancto impastus fuderat ore preces.
 Hunc oculis mentis, inter myrteta, beatus,
 Zacharias roseo sidere vidit equo,
 Tendentem niveas templa ad cœlestia plantas,
 Proque Dei affectu plebe rogare pio.
 Quatuor ex gemino ruentem cum monte quadrigæ,
 Disparibus raptæ præcipitanter equis,
 Dum rufi, atque nigri, nivei, varique jugales
 Perlustrant cuncti jugera vasta soli ;
 Atque Dei summo referunt exacta ministro,
 Principis et pendent ad pia jussa sui :
 Qui spem dejectis spondens, solatia mœstis
 Spiritui vatis sic reboare jubet.
 Hierusalem Dominus larga pietate reviset,
 Atque ille æterno jam sit ut aula Deo.
 Quam tantus numerus hominumque gregumque
 [replevit

Nullius ut muri cingier orbe queat :
 Sed Deus hanc ignis jugi munimine cinget,
 Consumens hostes, lumen et intus agens ;
 Illic sub sine etiam cum serpens ille vetustus
 Intulerit Christo prælia cassa Deo,
 Cœlestem cupiens telis excindere sedem,
 Et populum sacrum carpere dente fero,
 Consurget toto cœlestis turbine pugnæ,
 Flammaramque globis castra nefanda premet :
 Tum populus Christi perfecta pace fruatur,
 Semper et angelico concinet ore melos.

DE CEREO PASCHALI.

Alme Deus rerum, cœli custodia cujus
 Legibus æternis vertigine concita jugi
 Volvitur, immensi socialis machina mundi :
 Te cœlum, et quidquid cœli tegit aureus umbo,
 Te chorus astrorum, te sol et menstrua luna,
 Te nimbi et nebulae, verrentesque æquora venti,
 Te lucis noctisque vices, te quatuor anni
 Tempora, transcursis in se redeuntia rivis ;
 Te terra, et quidquid terras ambitque tegitque,
 Te freta, te curvis errantia flumina ripis,
 Te properi fontes, te jussæ stare paludes,
 Te pronæ pecudes, sortitæque alta volucres,
 Te muti pisces, te virosi serpentes,
 Pro se quisque tremunt : age rerum maxime rector
 Sidereas acies oculorum blanda tuentum
 Ad famulos demitte tuos, vultuque serenus
 Aspice constructam tanta in mysteria plebem,
 Unum quæ trino celebrant sub nomine numen.
 Non sic Idæis simulantur Dindyma Gallis,
 Attica nec Graiis nuribus vigilatur Eleusis,

A Orgia Thebanus vel agit nocturna Githæron,
 Nil habet insanum strepitu, nil thure vaporum,
 Sanguine nil madidum, nil cursibus immoderatum.

Nox sacris operanda tuis tantum prece pura,
 Simplicibus votis manibusque celsa supinis,
 Te colimus natumque tuum, quem cuncta tuentem,
 Et tibi consortem verbo genitore creasti,
 Ignea quem celsi linquentem mœnia cœli,
 Visurumque suas hominis sub imagine terras,
 Intacto prægnans utro dedit innuba mater,
 Hunc ut per totam possimus dicere noctem,
 Inferimus claros sanctis altaribus ignes.
 Vestibus innumeris tereti circumflua gyro,
 Æquoream cohibet formatrix cera papyrum,
 Cera domus mellis : jam cætera turba colentum

B Nigrantes tenuat vario splendore tenebras,
 Uberrat stupas, fervet discordia concors,
 Ut dum sacra pio peraguntur mystica ritu,
 Æmula sidereis vigilant funalia flammis.

Hæc tibi nempe tui patris indiscreta propago,
 Multa luce micans, terra nox splendet in omni,
 Nox claro mage clara die : gens nulla nivali
 Usque adeo subjecta polo est, quam frigore pigram
 Sidus et æternæ premit inclementia brumæ,
 Quæ te Christe neget rutilum : qua flammens orbem
 Sol agit, occidui quæ meta secunda diei est,
 Et qua prima patet reditura janua lucis ;
 Tu coleris, dum finis erit, dum terra manebit,
 Vertetur cœlum, vertentur mensibus anni,
 Semper honos nomenque tuum laudesque canentur.

C DREPANIUS MODUINO

AUGUSTODINENSI EPISCOPO.

Exhortatio ad legenda sacra volumina.

Solvo pater profluas hilari de pectore grates,
 Quod reseras Floro labra benigna tuo.
 Ex quibus prædulcis distillat gratia mellis,
 Ambrosiusque liquor pectora nostra fovet
 Audieras crebro Domini pia dicta jubentis,
 Os ego, si pandas, exsatiabo tuum.

Cœlestem sitiens traxisti in viscera flatum,

Unde modo suavis efflat et almus odor.

Hausisti placidas Jesu de fontibus undas,

Unde meam recreas doctor abunde sitim.

Sic rogo divinis flagrent tua pectora flammis,

Quas patribus Christus misit ab arce poli.

D Cum vehemens subito sonuisset ab æthere flatus,

Fulsissetque omni vertice lingua rubens :

Quisque duo valide fervebant corda virorum,

Quos voluit media Christus adire via,

Mystica sacrorum reserans oracula vatum,

Ore uno et cunctos se cecinisse docens.

Crede, pater, multo gaudent mea viscera motu,

Et lætante anima vix mea lingua silet :

Quod me non meritum tanto dignaris amore,

Tamque pio affaris carmine, tamque sacro ;

Quod non Assyrii violatur fluminis undis,

Nec sordescit aquis, turbide Nile, tuis ;

Sed liquido potius Jordanis manat ab amne,

Quo pulcher Christi ketificatur ager.

Jam nunc Castalii siccetur fontis arena,

Aoniumque nemus fistula nulla sonet :
 Laurus Apollinæ marcescat denique silvæ,
 Cumque suis baccis alba ligustra cadant ;
 Victrices Christi vigeant per sæcula palmæ,
 Quas olli exsultans turba canora dedit,
 Paciferos scindens oleæ de vertice ramos,
 Atque sacram sternens veste nitente viam,
 Quæ Dominum portans mansuetæ pullus asellæ ;
 Poneret innocuos molliter ille pedes.
 Si placidi fontis vitalem quærimus undam,
 En Siloæ nobis vena salubris adest,
 Quæ naturales potis est abolere tenebras,
 Atque diem cæcis reddere luminibus.
 Si montes collesque juvant, sanctique poetæ,
 Ecce Sionis apex mœnia sacra feret.
 In laudes Christi Thabor exsultat, et Hermon,
 Libanus aeris plaudit et ipse cedris,
 Carmelus sacer est Eliæ fulmine pollens,
 Vertice sublimi fert holocausta Dei,
 Nomine qui duplici Sina vocatur et Horeb,
 Legiferum nobis monstrat et ipse senem,
 Flammea cornuto vibrantem lumina vultu,
 Gestantemque sacris jura superna tablis.
 Job prius heroo sua carmine bella retexit,
 Divina David personat ipse lyra.
 Qui loquar insigni tumidum Solomona cothurno,
 Qui thalamos Christi psallit et Ecclesiæ ?
 Hos, reverende pater, pleno sectentur amore,
 Hinc sensus nostri verbaque cuncta fluant.
 Auctorem pia lingua suum canat atque resultet,
 Auctorem proprium mens pia concelebrat ;
 Christicolæ sermo Christum ciat ore fideli :
 Hoc dignum, hoc justum est ; suave, salubre,
 [pium.]

DREPANIUS AMICO.

Pro suscepta sui defensione gratiarum actio.

O quam suavis odor vestri de pectoris aula,
 Exiit, o Christi frater amore potens.
 Mulcentur sensus, mulcentur viscera tota,
 Oblectatque omnem cœlica vis animum,
 Non ita vernali vitis sub sidere flagrat,
 Palmite cum læto gemmeus exit honor ;
 Nec sic camporum redolet nova gratia fundens
 Candida puniceis lilia mixta rosis :
 Hoc et floriferæ vincuntur munera silvæ.
 Pomorumque omnis exuperatur odor.
 Diligis et pariter præsens, et diligis absens,
 Nec variat castum callida fraus animum,
 Sive hostes, seu sint cari sine labe sodales :
 Nos tua corda fovent, nos tua lingua canit.
 Istis grata refers, illos ratione refellis,
 Diversisque armis dimicat unus amor,
 Et superat quoniam verax dilectio victrix,
 Semper in æternum clara trophæa feret.
 Solis atra odiis, votisque actisque malignis,
 Turbine præcipiti jure ruina venit.
 At sincerus amor, ceu lux æterna coruscat :
 Nec cedit tenebris, sed tenebrosa fugat.

A Quid? quod crebro etiam mittis pia verba salutis,
 Pluribus et donis hicque domique oneras?
 Hic est verus amor, hæc est affectio munda,
 Hoc patris et Christi munus ubique pium.
 Talia diffundit per mentes dona pudicas,
 Sedibus ætheriis spiritus ille fluens.
 Antiqui nunc orsa senis juvat ore referre,
 Lumine qui captus, mente serenus, ait,
 Sic mea nunc redolet proles velut inclyta rura,
 Munera divino quæ benedicta cluunt ;
 Det tibi cunctipotens cœli de rore salubri,
 Pinguibus eque arvis munera larga satis :
 Scilicet egregios æterni fratris acervos,
 Exundans oleum, vinaque pulchra nimis,
 His verbis persolvo libens tibi, care patrone,
 B Perpetuas grates, vota benigna simul.
 Nam decet, et pulchra prorsus ratione recurrit,
 Divinis dictis munera diva cani.
 Sis felix cœptum servans per sæcula amorem,
 Acceptus celso semper amice Deo.

DREPANIUS VULFINO,

GRAMMATICO AURELIANENSI.

Hortatio ad rescribendum.

Annus excurrit revolutis mensibus orbis.
 Quod tua vox nostris auribus insonuit,
 Tam nitidis chartis, tam claris culta figuris,
 Ut specimen cordis pagina pulchra daret :
 Sic liquidas puteus profundit largifer undas,
 Et rapidus rapido fervor ab igne salit.
 C Sic rutilus rutilum vomit et carbunculus ignem,
 Puraque fert durus vina venusta calix.
 Ex oleæ pulchro pulcher quoque vertice fructus
 Carpitur, atque liquor pulchrior inde fluit ;
 Sed mihi mellifluum rapuit sors invida carmen,
 Et dulcem pateram fregit iniqua manus.
 Frigida ceu si quis sitiienti pocula demat,
 Vel famido gratas vertat ab ore dapes :
 Proque dolore venit misero quod sæpe verebar,
 Et metus ille meus re manifestus adest.
 Conticuit citharæ quondam vox optima nostræ,
 Et lyra dulcimos pressit amica sonos.
 Quid rogo frater agis tam longa silentia servans?
 Quove tibi nostri tam cito pulsus amor?
 Certe tanta tuæ tum florida carmina muse
 Haud parva ut pateant indiguere mora.
 D Vix tamen excursos excussit vis tua versus,
 Dum volucres apices sic revolare jubes.
 Justa igitur cœptis, et scribe, et scripta reposece :
 Sic etenim dulcis crescere suevit amor.
 Sermo ligat mentes, permulcet pectora sermo,
 Absentes sociat, scissaque conciliat :
 Sic animæ David Jonathæ mens pulchra cohæsit,
 Nec patris horrendis dejicienda minis.
 Vox etenim prudens, ceu fervida succina flagrat,
 Et rapit tactu corda modesta suo.
 Prome precor solitos mellito gutture cantus,
 Et releva nostram dulcis amice situm.